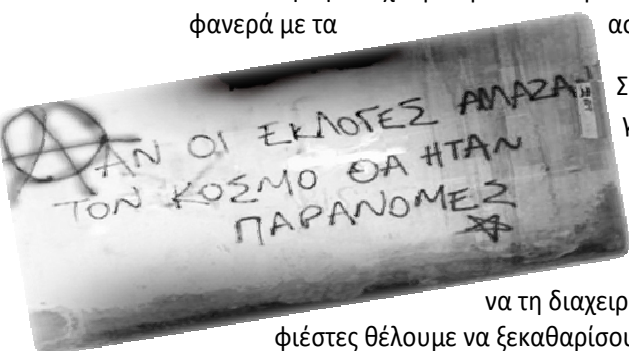

Αποχή από τις εκλογές – Να πάρουμε τις ζωές στα χέρια μας

Από το 2010 με την ψήφιση του πρώτου μνημονίου η κοινωνική ειρήνη φαινόταν να περνάει δύσκολες στιγμές αφού ένα μεγάλο μέρος της κοινωνίας επέλεξε τον δρόμο ώστε να εκφράσει την δυσαρέσκεια της. Μαζικές διαδηλώσεις που είχαμε να δούμε χρόνια, δυναμικές συγκρούσεις, το φαινόμενο των «Αγανακτισμένων», τοπικοί αγώνες (πχ. Κερατέα), γιαουρτώματα πολιτικών και μούντζες στη βουλή συνέθεταν ένα πρωτόγνωρο σκηνικό με πρωταγωνιστές ένα ετερόκλητο πλήθος κόσμου. Η αστική δημοκρατία φαινόταν σχετικά ανήμπορη να ελέγξει την κατάσταση παρά την αναβαθμισμένη αστυνομική καταστολή και την προπαγάνδα των ΜΜΕ. Οι εκλογές εκείνη τη στιγμή ήταν ο άσσος στο μανίκι ώστε να γίνει με δημοκρατικό και «διαυγή» τρόπο η αναγκαία εκτόνωση και διαχείριση της κοινωνικής οργής από την μία και η σταθεροποίηση του πολιτικού συστήματος από την άλλη μέσω του ανακατέματος της τράπουλας. Η λύση ήταν μια πραγματικά αυταρχική κυβέρνηση αντί του «υπηρεσιακού» Παπαδήμου και του «προδότη» Παπανδρέου, η οποία θα ήταν το όχημα μέσα από το οποίο το κεφάλαιο θα διαχειριζόταν την κρίση με τους πιο ευνοϊκούς, για το ίδιο, όρους. Για μήνες πριν τον Μάιο του 12', ΜΜΕ, μνημονιακοί και αντιμνημονιακοί, νεοαζί και αριστεροί, μας έτρωγαν τα αυτιά για την ανάγκη εκλογών προς το συμφέρον της πατρίδας ή του λαού, ανάλογα με την τοποθέτηση του καθενός στον πολιτικό χάρτη.

Η εκλεγμένη, πλέον, κυβέρνηση έκανε τη «βρώμικη δουλειά» και πέρασε άλλο ένα μνημόνιο με επίφαση την νομιμότητα που της έδινε ο θεσμός των εκλογών. Σε πολλές περιπτώσεις μάλιστα, η νομιμότητα πήγαινε περίπατο αφού καταστρατηγούνταν ή παρακάμπτονταν το ίδιο το σύνταγμα μέσω υπουργικών αποφάσεων και fast track διαδικασιών. Έτσι, με την σύμφωνη γνώμη του εκλογικού σώματος από το 2012 μέχρι σήμερα ο πολιτικός χρόνος συμπυκνώθηκε ραγδαία και είχαμε μια άνευ όρων επίθεση των αποπάνω που περιελάμβανε περικοπές στα εισοδήματα (μειώσεις μισθών, χαράτσι), καθολική καταπάτηση εργασιακών δικαιωμάτων (κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων), επιτάξεις απεργών (απεργία μετρό, απεργία εκπαιδευτικών), αύξηση του ελέγχου και της καταστολής στην καθημερινή ζωή (εκκένωση καταλήψεων, μπάτσοι στα σχολεία) και περιορισμό ατομικών ελευθεριών (κατάσταση στις φυλακές). Το μεγαλύτερο μέρος της κοινωνίας όμως, βίωσε αμέτοχη τις εξελίξεις, μακριά από τους κοινωνικούς αγώνες. Είχε κάνει το καθήκον της μέσω των εκλογών και περίμενε «αντάρτες» από την ΝΔ και το Πασοκ να καταψηφίσουν τα νομοσχέδια. Όσοι αγώνες δόθηκαν, συνήθως ξεκομμένοι μεταξύ τους, πολεμήθηκαν από την κυβέρνηση-τον εγγυητή της σταθερότητας, με φυσική και ψυχολογική καταστολή (προπαγάνδα των ΜΜΕ, κοινωνικός αυτοματισμός) και από την αριστερά με έναν άλλο τύπο καταστολής, την ενσωμάτωση. Δηλαδή, με υποσχέσεις για «μάχες μέσα στη βουλή» και ελπίδες για νέες εκλογές όπου θα μπορούσε να αποτυπωθεί η αγανάκτηση πιο αποτελεσματικά από ότι στο δρόμο. Βέβαια σε όλο αυτό σκηνικό πρωταγωνιστικό ρόλο είχαν και έχουν οι μαχαιροβγάλτες της Χρυσής Αυγής. Τα νεοαζιστικά καθάρματα που προωθούνται ως αντισυστημικοί πατριώτες δεν είναι τίποτα παραπάνω από τσιράκια των αφεντικών που έχουν ισχυρές διασυνδέσεις με το επίσημο κράτος και κάνουν κερδοφόρες μπίζνες μαζί του (σχέδιο Ξένιος Δίας-επιχειρήσεις σκούπα στις γειτονίες της Αθήνας). Φυσικά δεν μας κάνει εντύπωση αφού έχουμε αρκετά ιστορικά παραδείγματα στα οποία οι φασίστες συνεργάστηκαν κρυφά και φανερά με τα αστικά κόμματα σε περιόδους κρίσης.

Σήμερα, η κοινωνική πραγματικότητα ξενυχτάει για άλλη μια φορά γύρω από τις εκλογές, δημοτικές, ευρωεκλογές και ίσως πρόωρες βουλευτικές. Για άλλη μια φορά είμαστε θεατές στο ίδιο έργο όπου μήνες πριν παραλύουν όλες οι κοινωνικές αντιστάσεις για να πειστούμε όλοι εμείς σε ποιον διαχειριστή του συστήματος θα αναθέσουμε τη ζωή μας, αφού προφανώς, οι ίδιοι είμαστε ανίκανοι να τη διαχειριστούμε. Από τη μεριά μας, εμείς, ως αρνητές συμμετοχής σε εκλογικές φιέστες θέλουμε να ξεκαθαρίσουμε μερικά πράγματα.

Για τις δημοτικές: Η αλήθεια είναι ότι φαίνονται διαφορετικές από τις «άλλες» εκλογές αφού πραγματοποιούνται μέσα στη γειτονιά μας, με πρόσωπα οικεία, με μειωμένη, θεωρητικά, τη συμμετοχή των κομμάτων και τα θέματα που θέτουν αφορούν με άμεσο τρόπο την καθημερινή μας ζωή. Στην ουσία όμως μεσολαβούν ανάμεσα σε εμάς και τα «κοινά» ακριβώς με τον ίδιο τρόπο όπως και οι εθνικές, δηλαδή αναθετικά, δίνοντας τη δικαιοδοσία σε κάποιον «ειδικό» και «έμπειρο» (το δημοτικό συμβούλιο) να διαχειριστεί τα πιο άμεσα προβλήματα της κοινότητας στην οποία ζούμε βάση των ατομικών και πολιτικών του συμφερόντων.

Παράλληλα παραιτούμαστε από την καθημερινότητα και καθησυχάζομαστε αφού δεν είμαστε αρμόδιοι για τα συλλογικά θέματα παρά μόνο για την ιδιωτική μας ζωή. Αυτό που αξίζει να τονίσουμε είναι η ισχυρή παρουσία των υποτίθεται ανεξάρτητων υποψηφίων που τα τελευταία χρόνια έγινε μόδα. Η «απολιτικοποίηση της πολιτικής» συνέβη περισσότερο λόγω της γενικότερης απαξίωσης του κομματικού συστήματος («προδότες πολιτικοί», «όλοι ίδιοι είναι») και κυρίως των κυβερνόντων κομμάτων με αποτέλεσμα σε πολλές περιπτώσεις να έχουμε ακομμάτιστους, υποτίθεται, υποψηφίους. Η ύπαρξη δημοτικών συμμαχιών που ενισχύονται υπόγεια από τα κόμματα τα οποία φοβούνται να τους στηρίξουν ανοιχτά, όπως επίσης, και πολλών υποψηφίων που παραμένουν αχρωμάτιστοι για καθαρά ψηφοθηρικούς λόγους, είναι γεγονός. Οι επιλογές και οι κατευθύνσεις όμως που καλείται μια δημοτική αρχή να πάρει δεν μπορούν να είναι ποτέ αχρωμάτιστες πολιτικά μιας και αφορούν σημαντικά θέματα όπως η κατεύθυνση των κονδυλίων, οι κοινωνικές υπηρεσίες ή η «αξιοποίηση» χώρων στην περιοχή (βλ. αεροδρόμιο Ελληνικού). Τέλος, τα κάθε είδους ρουσφέτια που υπόσχονται οι επίδοξοι αντιπρόσωποι αν και πλέον είναι πιο φτωχά (οι μόνιμες θέσεις στον δήμο μετατρέπονται σε δουλικές 5μηνες θέσεις κοινωφελούς εργασίας με 490 ευρώ), δημιουργούν ισχυρές πελατειακές σχέσεις οι οποίες λίγα κοινά έχουν με το καλό του δήμου που όλοι ευαγγελίζονται.

Για τις ευρωεκλογές: Παρά τη σπουδαιότητα που τους δίνεται, οι ευρωεκλογές, για την κοινωνία, έχουν μειωμένη σημασία. Μπορεί οι αποφάσεις που μας επηρεάζουν άμεσα να αποφασίζονται σε μεγάλο βαθμό από θεσμούς της Ε.Ε., όμως το ευρωκοινοβούλιο λίγη επίδραση ασκεί, αφού η βαρύτητα των αποφάσεων που μας επηρεάζουν άμεσα πέφτει σε άλλους θεσμούς της Ε.Ε (Ευρωπαϊκή Επιτροπή, Ευρωπαϊκό Συμβούλιο) και όχι στο ευρωκοινοβούλιο που ασκεί μικρή επίδραση. Με αυτή την επισήμανση δεν θέλουμε να πούμε ότι υπό μια πιο δημοκρατική θέσμιση θα ήμασταν υπέρμαχοι των ευρωεκλογών αλλά για να ενισχύσουμε το επιχείρημα πως οι κομματικοί μηχανισμοί χρησιμοποιούν τις ευρωεκλογές για τις δικές τους πολιτικές σκοπιμότητες μέσω της συσπείρωσης που θα πετύχουν. Συγκεκριμένα, αν βγει η ΝΔ θα προτάξει την πίστη του λαού ενώ αν βγει ο Σύριζα θα προτάξει την απονομιμοποίηση της κυβέρνησης και την ανάγκη για εθνικές εκλογές.

Επιπλέον, πιστεύουμε ότι οι κοινωνικοί αγώνες δεν αναπτύσσονται παράλληλα με τον «αγώνα στις κάλπες» όπως εμφατικά τονίζει η αριστερά. Η πολιτική στρατηγική που έχει σαν κύριους στόχους τον έλεγχο και την καθοδήγηση των αγώνων προς την εκλογική αποτύπωση μας βρίσκει εντελώς αντίθετους. Θεωρούμε ότι η συγκεκριμένη λογική εμποδίζει την ριζοσπαστικοποίηση τους και έχει οδηγήσει επανειλημμένα στην ήττα. Συνολικά οι αγώνες δεν ερμηνεύονται από τους υποστηρικτές της κάλπης ως η διαδικασία μέσω της οποίας θα προέλθει η οποιαδήποτε κοινωνική αλλαγή, αλλά χρησιμοποιούνται κατά βάση εργαλειακά, ώστε να επιτευχθούν τα επιθυμητά αποτελέσματα στις εκλογές. Όσο επιτυγχάνεται αυτό και οι αγώνες εξαργυρώνονται στις κάλπες δεν μπορούν να αποτελέσουν σοβαρό κίνδυνο για τους εκμεταλλευτές μας.

Συμπερασματικά βλέπουμε τις εκλογές ως τροχοπέδη στους κοινωνικούς αγώνες οι οποίοι είναι η μόνη πραγματική μορφή αντίστασης και αντεπίθεσης απέναντι σε κράτος και κεφάλαιο. Τα πραγματικά αυτοοργανωμένα κινήματα δεν γνωρίζουν μεσσιανιστικές λογικές και είναι αλλεργικά απέναντι σε επίδοξους σωτήρες. Για αυτόν τον λόγο, δεν προωθούμε την στείρα αποχή από τις εκλογές και την αδράνεια επειδή «όλοι είναι ίδιοι». Για εμάς πολιτική δεν είναι να ψηφίζεις κάθε 4 χρόνια και να αναθέτεις την διαχείριση της ζωής σου σε δεξιές και αριστερές αυθεντίες που πουλάνε αυταπάτες. Για εμάς πολιτική είναι η οργάνωση της καθημερινότητας μας, των αντιστάσεων και των αρνήσεων μας, μέσα από διαδικασίες και δομές που προεικονίζουν και την κοινωνία για την οποία αγωνιζόμαστε. Μια κοινωνία χωρίς αφεντικά και δούλους, χωρίς εκμεταλλευτές και εκμεταλλεζόμενους. Απορρίπτουμε κάθε συμμετοχή στις εκλογές της αστικής δημοκρατίας και προκρίνουμε την έμπρακτη, ενεργή συμμετοχή και οργάνωση από τα κάτω στις γειτονιές μας, ισότιμα και αντιϊεραρχικά μέσα από συνελεύσεις γειτονιάς, επιτροπές εργαζομένων/ανέργων, πρωτοβουλίες ενάντια στα χαράτσια, συλλογικότητες για δωρεάν μετακίνηση, αυτοοργανωμένα εγχειρήματα κ.α. Η δημιουργία, η ανάπτυξη και η μαζικοποίηση τέτοιων δομών συνιστά την βάση της κοινωνικής επανάστασης και είναι η μόνη πραγματική λύση απέναντι στα σχέδια της κυριαρχίας.

Αυτοοργάνωση ενάντια στην εκμετάλλευση και την καταπίεση κράτους και αφεντικών